אלו מנחות נקמצות פרק שביעי מנחות עג.

תלמוד לומר איש באחיו. ותנא על תודה כו׳ יהודה מוקמינן הכי בריימתא כפ״ב דקידושין (דף נב: וגנ.) וגרסינן התם ומסיק ליה [ח] [1] תודה משמע דמסמוכין דרש וקשיא דר׳ יהודה לא דרש סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.), והתם [2] פירשתי: **איש** חולק **אפילו בעל מום.**

לשון חולק לא דיוקא דהא קתני אין חולקין אלא כלומר אין [3] מקפידין בו אבל חולקה גמורה לא עבדי ליטול נשוא וכן הא דתנן בשילהי בכורים והן מתחלקין ביניהם כקדשי המקדש וכן הני דברים בעבוד יום (זבחים דף נט.). לשון חולקה לא דיוקא וקתני קשה מהא דתנן בפ׳ שואל (שבת דף קמח:) ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב ושמא מפני דרכי שלום בעלמא היו עושין ועוד גרמה דדיוקא קתני אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו את האשה דאהכי מייתי ליה בפ״ב דקידושין (דף עג.). לי נמי י״ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה חריבה זו כנגד מנחה חריבה אחרת אבל מנחה אחת בפני עצמה מחלקין וכן זמא אחד והא דפרין התם בפרק המים מקדש (נט זה סם) מהא דתנא הלעוטים מוסכין ידיהן והגרגרנין חולקין ולא מסני במנחה אחת שאני משום דהתם לא מלטון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתני׳ דטבול יום וממתניתין דביכורים [4] [אלא] כדפי׳ התם דקונטרס דס״ד דהאי חולקין לא ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא לט.) תניא ארבעים שנה שמעון הצדיק היתה ברכה מצויה בלחם הפנים [5] (וכל כהן שמגיעו מיתן ים אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מאיר בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול כו׳ וכיון דהוי כפול למאי חזי [6] אלא דרך עילוי חולקין מגיע חלקו לחבירו וונטל כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו חוטף חלק חבירו ואוכלו והא דתנן במקבת סודה (דף יז.) הנכנסין חולקין בנפוף חלקו המגיעו קאמר

ובעוד שהיתה בו ברכה:

והא אפיקתיה לבדר׳ יוסי ברבי יהודה. וא״ת והא מסקינן כולה הך סוגיא לר׳ שמעון ואיהו פליג עליה בכולן כל המנחות בלות אלא (לעיל סג:) ועוד דמוקמינן להך בריימתא בקידושין (דף עג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה [7] וי״ל דדייק [8] הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך בריימתא היכי דרש: [9] **מן האש כתיב.** תימה לא לכתוב מן האש ולא נעבי לכל: **זה** גזל הגר. ואתא קרא לאשמועינן דדרשינן בהגזל קמא (בבא קמא דף קי.) האשם המושב לה׳ לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ׳ ב״ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב היה דכתיב בפרשת נשא ל״ה יהיה ופר׳ שם בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דמטעות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דש״כ מאי קא פריך אשם מגורע בהדיא כתיבי היה אלא כל הני דאתא קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות ומטאת העוף ואשם נזיר מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמשמע דלא מתרת המנחה וחלת תורת החטאת וחלת תורת האשם לא הוה ידעינן הני כדמפרש טעמא בכל חד וחד: **ואפי׳** לקרא בו את האשה: הא דדרשינן בסוף הגזל קמא (בבא קמא ד׳ קט:) וכתמר׳ ערכין בסוף המקדיש (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה׳ לכהן קנאו האשם ונתנו לכהן שבאותו משמר על כרחן אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאשם לא כן איתן מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נג:) המקדש נחלקו

תלמוד לומר איש כאחיו: [1] וכל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה [2] איש כאחיו יכול לא [3] יחלקו מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהן בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי קמו תחתיהן בדלות תלמוד לומר וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני קמחים יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו והללו מיני דמים תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו עשייתן ביד והללו עשייתן בכלי אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שאלו ואלו עשייתן ביד [4] א״ת״ל [5] וכל מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו מעשיה קשין וזו מעשיה רכין אבל יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת [6] תלמוד לומר וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים אבל יחלקו בקדשים קלים תלמוד לומר [7] איש כאחיו ואם על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק [8] [9] ואפילו בעל מום [10] ואין קטן חולק ואפילו תם ההוא מכל נפקא והא אפיקתיה לבדרבי יוסי ברבי יהודה אלא ההוא מוכל רבינא אמר אתיא מדתני לוי [11] [12] דתני לוי [13] לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמם [14] כל קרבנם לרבות [15] לוג שמן של מצורע שלקא דעתך אמינא [16] מן האש כתב רחמנא קמ״ל לכל מנחתם לרבות [17] מנחת העומר [18] ומנחת קנאות שלקא דעתך אמינא [19] ואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתיא ואידך נמי לברר קא אתיא קמ״ל [20] לכל חטאתם לרבות [21] חטאת העוף שלקא דעתך אמינא נבילה היא קמ״ל [22] לכל אשמם לרבות [23] אשם נזיר [24] ואשם מצורע אשם מצורע בהדיא כתיב ביה [25] כי כחטאת האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע שלקא דעתך אמינא להכשיר קא אתי קמ״ל [26] אשר ישיבו [27] זה גזל הגר [28] לך היא ולבניך [29] שלך היא ולבניך [30] אפילו לקדש בו את האשה אמר רב הונא שלמי

לכמוס מן האש ולא נעבי לכל: **זה** גזל הגר. ואתא קרא לאשמועינן דדרשינן בהגזל קמא (בבא קמא דף קי.) האשם המושב לה׳ לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ׳ ב״ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב היה דכתיב בפרשת נשא ל״ה יהיה ופר׳ שם בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דמטעות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דש״כ מאי קא פריך אשם מגורע בהדיא כתיבי היה אלא כל הני דאתא קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות ומטאת העוף ואשם נזיר מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמשמע דלא מתרת המנחה וחלת תורת החטאת וחלת תורת האשם לא הוה ידעינן הני כדמפרש טעמא בכל חד וחד: **ואפי׳** לקרא בו את האשה: הא דדרשינן בסוף הגזל קמא (בבא קמא ד׳ קט:) וכתמר׳ ערכין בסוף המקדיש (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה׳ לכהן קנאו האשם ונתנו לכהן שבאותו משמר על כרחן אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאשם לא כן איתן מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נג:) המקדש נחלקו

מסורת הש״ס

א) קידשין נג. תוספתא דנזירים פ״ז ה״ד ע״ש. ב) לעיל נח. וזבחים מד: [ע״ש כמה שינויים]. ג) ל״ל בקדשי קדשים שלא יאמר בי׳ יבשלו בי׳ [מתוס׳. ל״ק, ד) בי׳ ל״ק הא דתניהו ענין לבריבה כו׳. ה) ל״ק. ו) ל״ל ותכבה. ל״ק. ז) ל״ל לתחיל. ל״ק. ח) [שם אינה גרס: ט) ל״ל אם כל תודה משמע כו׳. ל״ק. י) [נדה״ר וכו׳]. ל) ל״ל מרינן וסיכם לשון מחלוקת. ל״ק כשם ס״ר. מ) ל״ק. נ) ל״ק. ס) ל״ל וקס״ל דדרך כו׳. ל״ק. ע) ל״ל הכי אם איתא דר׳ יוסי בר׳ יהודה הך בריימתא היכי דרש. ל״ק. פ) סיין ל״ק.

הגהות הב״ח

(א) רש״י דיש יכול לא יחלקו בקדשי קדשים שלא יתנו ב״ל ותיובתא אבל יחלקו בקדשים קלים מתחה:

מוסף רש״י

וכל המנחה. משמע שמתחה עצמה יחלקו כל מי שהרן יכול לא יחלקו. יכול לא תיאמר הכמוה אבל שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים, והדין נתן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות תחת זבחים בדלות, דהקרבן טולה ריוח מבא עני עופות תחת בהמה, זבחים היינו בהמה הטעונה שחיה בסמן אבל יחלקו מנחות כנגד עופות. כנגד חטאת הטוף שהרי קמו תחתיהן בדלות. דמתיב במשנת קול (ויקרא ה) ואם לא תגיע ידו לשתי תורים והביא את קרבנו אשר חטא עשירית האיפה ובל נעשה במרחשת לכל בני אהרן. דסלהו קולר יחיד ניכר, דאלי לאיתחל כל מנחה לכל בני אהרן תהיה, לתת ליה לפריסי כל מיני מנחות ת״ל ועל מחבת. אם תיא ענין לחנאים כנגד זבחים שאין מינן, תנהו ענין לחנאים ועופות יכול לא יחלקו עופות. יכול לא מיעטו הכמוה אלא שלא יחלקו בעופות כנגד זבחים יהבין נתן בעופות משעיה כיר. מלוקה בעופות, ובזבחים מעשיהן בכלי נפסן מחבת כנגד מרחשת. מחבת ומרחשת כלים הן מתקדש, וכל המנחות הנקמלות מעטות לוג שמן, ומחבת נפר ומיהה שמוקה ומחוך שהיא רחבה ינמה. הסלת מתפשט בכלי ומלאי ומלאי שרף את שמנה. לפיכך מעשיהן קשים. ומרחשת עמוקה ואין הלחי שרף את השמן לפי שנעלא בעיני בחלת לפיכך מעשיהן רכין מחבת כנגד מחבת. טול לחתה מלקן כמנחת לחוכן ואמי שטיל מלקן מנחת שמנין יכול לא יחלקו. קרבן כנגד חבריו בקדשי קדשים. כמו אבל יחלקו. קרבן כנגד חבריו בקדשים קלים. דאית לפי זכייב בנייהו דיכול למיתי מלקן בקרבן זה כשבל זה ואפילו בעל מום. שלם הם היו מחלוקין בעלים ומפשעים ומנחתם ומחוכים. לקיחוין נגנ. שם שלחיו לשעורי קנן. שם. לכל קרבנם. נכי סדר מתנות בהיה שנתמרו לאהרן עם הסדר בפרשת ויקח קרח, חזר ויהיה לך מקרב הקדשים מן אלם ועד כל כל. דסלהו לרבות לוג שמן. שלם היה מאכל שהרי הוא קרבן קרבן דכתיב (ויקרא יד) והקריב אחד מהם ואת לוג השמן אלמא הוא שמן בכלל והקריב ויהיה קרבן (במדבר מד). **שלקא דעתך אמינא.** לומר אלי לאיתרחי לי לגרמי ולא נפקא ליה מקרבנם מן האש כתיב. דמשמע כולהו מן האש. ומה לא עלה לאשם כלים שם.

ולי קשיא הרי קרבן מנחה לאשם מגורע אשם מגורע דאשם שהרי אשם מגורע בהדיא כתיב ביה דכתיב [ויקרא ה] כי יחטא ואשם אשר חטא לה׳ ואם לא תגיע ידו לשתי תורים והביא את קרבנו אשר חטא אשם לה׳ אשם הוא. דכתיב אשם מגורע בהדיא כתיב ביה. דלא אמרינן בגזלה אלא דאי אמרינן בגזלה אלא דאי אמרינן בגזלה אלא דאי